

Phần 15

Vì sống một mình nên Jack Griffin không có thói quen từ chối những lời mời ăn tối, đặc biệt là những lời mời của Bob và Peggy Beldon. Peggy là một đầu bếp tuyệt vời, và những bữa ăn khi họ cùng nhau đi đâu xa đã trở thành huyền thoại.

Jack làm bạn với Bob được hơn mười năm, Bob và Peggy có nhà nghỉ Thyme & Tide từ bảy năm trước. Nó nằm trên đường Lighthouse, cách nhà Olivia hơn một dặm. Đó là một công trình hai tầng màu trắng có hàng rào bằng sắt màu đen. Trước khi Bob và Peggy mua nó vốn là một lâu đài. Người ta nói rằng một sĩ quan hải quân đã xây dựng nó từ đầu những năm 1990. Lâu đài có hai tháp canh, một ở đầu kia của ngôi nhà, và một cái lớn hơn có khoảng sân bao quanh bằng hàng rào trông ra biển. Nhà nghỉ Thyme and Tide đã gặt hái được thành công ngay từ đầu nhờ lòng hiếu khách của gia đình Beldon và tất nhiên, cả tài nấu nướng của Peggy nữa.

Jack đến cùng một bó hoa. Anh có cảm giác thèm ăn vô cùng.

“Chào anh”, Peggy nói khi mở cửa rồi hôn lên má anh. “Lâu lắm rồi không thấy anh đến đây. Khách đến thuê phòng muộn lắm, vì thế chúng ta có thể thoải mái trò chuyện trong vài tiếng liền”. Ánh mắt cô long lanh niềm vui. “Tôi rất hoan hỉ được làm cơm mời người thích những món do tôi nấu như anh”.

“Thế thì cứ mời tôi tới ăn tối bất cứ khi nào cô muốn”, Jack nói một cách nhiệt tình.

“Có đúng tôi nghe thấy tiếng chuông cửa không?”. Bob bước vào, hai người đàn ông bắt tay nhau.

“Tôi sẽ đi cắm những bông hoa này”, Peggy nói và rời khỏi phòng.

Jack theo bạn ra hiên sau nhà. Từ đây, có thể nhìn toàn cảnh vịnh và bên phà Bremerton ở đằng xa.

“Tôi đã sắp bảng ghi điểm chơi bài kip-bi và sẵn sàng vào cuộc rồi”, Bob nói với anh. “Anh uống một cốc trà nhé?”.

“Tuyệt quá”.

Trong lúc Bob đi nhanh vào bếp pha trà, thì Jack ra khu vườn đầy hoa của Peggy. Bất cứ ai khi được ngắm nhìn vườn hoa này cũng đều thấy thích thú và khoan khoái. Ngay cả Jack, người tự cho rằng mình là kẻ khô khan, cũng có cảm giác nhẹ nhàng khi ngắm khu vườn của Peggy. Rất nhiều loại cây được cô dùng làm nguyên liệu nấu ăn, và anh không biết tối nay sẽ có loại cây nào xuất hiện trong những món ăn mà Peggy chiêu đãi.

Bob trở lại cùng hai cốc trà đá. "Tôi tập trung thời gian để chăm sóc lũ chim", anh lầm bầm. "Mùa hè năm nay, ngôi nhà này sẽ phải sơn sửa lại và Peggy nghĩ tôi nên tự làm".

"Cô ấy nói đùa, đúng không?".

"Hy vọng thế". Bob ngồi xuống một chiếc ghế dài. "Anh có tin giờ đã là giữa tháng Sáu rồi không?", Bob nói với vẻ thảng thốt.

"Có chuyện gì sao?", Jack hỏi.

Bob liếc sang chỗ khác với vẻ bối rối, như thể anh đã nói điều không nên nói. "Không có gì", anh gạt phất đi. "Chỉ là một trong số những hồi tiếc của cuộc đời thôi. Chúng ta đừng nói đến nó nữa".

Jack nhú mày, nhưng anh hiểu Bob có điều gì đó hồi tiếc.

"Vậy là - anh ở đây đã gần một năm rồi", Bob bỗng nhiên nói, với tay lấy cốc trà.

Jack gật đầu. Một năm. Đó là từ tháng Mười. Lúc đó anh rất bận rộn với toà báo, và năm tháng cứ thế trôi đi. Đã rất lâu rồi kể từ lần đầu tiên anh ngồi trong phòng xử án của Olivia, vậy mà dường như mới xảy ra chỉ cách đây có vài tuần... Sáu tháng đã trôi qua, anh giật mình tự hỏi sao thời gian lại trôi nhanh đến vậy.

"Giờ anh đã thấy thích vịnh Cedar chưa?".

"Rồi", Jack vừa cười vừa nói. "Đó là kiêu thị trấn của tôi đấy". Bob và Peggy đã được nuôi nấng ở vịnh Cedar. Họ cùng tốt nghiệp đại học, rồi Bob phải đi lính, lên đường chiến đấu ở Việt Nam. Khi trở về anh bị những con quỷ săn đuổi - những con quỷ của kí ức và của những điều đã trải qua trong cuộc chiến khủng khiếp đó. Chúng đã đẩy anh chìm trong rượu để tìm sự quên lãng và thanh thản giả dối. Jack đã gặp Bob tại trung tâm cai nghiện, và từ đó họ bắt đầu một tình bạn lớn dần theo năm tháng. Mặc dù đã mười năm rồi không uống rượu, nhưng những năm tháng nghiện ngập đó vẫn để lại hậu quả cho tới tận bây giờ. Con trai anh, Eric, đã không chịu thừa nhận anh. Và chỉ gần đây, nó mới bắt đầu tin tưởng và liên lạc với Jack.

"Tôi nay chúng ta ăn ngoài hiên đi", Peggy đề nghị, và bước đến bên hai người đàn ông.

Jack rất ủng hộ ý kiến đó. Sau một tuần đổ mưa liên tục, buổi tối hôm nay bầu trời thật quang đãng và ấm áp. Một làn gió nhẹ từ mặt nước thổi vào, đem theo vị mặn phảng phất của biển.

"Toà soạn của anh thế nào rồi ạ?", Peggy vừa nói vừa ngồi xuống chiếc ghế đan bằng liễu gai cạnh Bob.

"Rất phát triển". Jack tự hào. Tám tháng qua anh đã tiến hành nhiều thay đổi, tăng thêm một số báo nữa vào mỗi tuần và luôn hết mình cho công việc. Một

trong những đôi mới được biết đến nhiều nhất của anh là nhờ Charlotte Jefferson. Chuyên mục Người cao tuổi của bà đã trở thành tâm điểm của cả thị trấn. Mẹ của Olivia đúng là có năng khiếu viết báo bẩm sinh. Mục chuyện phiếm của bà vào thứ Tư hàng tuần là những mẫu tin về tình hình diễn ra ở thị trấn. Nếu Samuel, cháu trai bà tới thăm, Charlotte thông báo tin tức. Nếu con chó nhà Robertson sinh con, bà viết về chúng, đảm bảo đó là lứa chó rất đẹp. Bà nêu cách làm và lời khuyên cho những bà nội trợ truyền thống. Có ai biết giám có rất nhiều công dụng không? Bà viết về quá khứ, lịch sử còn đang tranh cãi của thị trấn, đặc biệt là những sự kiện diễn ra thời Thế chiến II. Và bà đưa vào đó những nhận xét tinh tế của mình.

“Thế còn anh?”, Peggy hỏi. “Anh dạo này thế nào?”.

“Tôi ấy à?”.

“Anh có hạnh phúc không?”.

“Tôi khoẻ mạnh, không rượu chè, với tôi như thế là tốt rồi”.

“Còn Olivia?”. Bob hỏi.

Người bạn đã hỏi câu anh không hề muốn trả lời. Jack nhún vai.

“Có chuyện gì vậy?”. Peggy ngạc nhiên. “Vài tuần trước, anh còn rất nhiều chuyện để kể về cô thẩm phán của anh cơ mà”.

“Cô ấy đang yêu chồng cũ”, anh nói về chán chường. Anh đọc được điều đó khi nhìn vào ánh mắt Olivia vào cái ngày cô trở về nhà sau chuyến đi tới California. Kể từ đó, anh chỉ còn nói chuyện với cô có một lần, khi cô gọi điện hủy cuộc hẹn của họ vào ngày thứ Tư kế tiếp. Sau lần ấy, họ không liên lạc với nhau nữa. Anh thở dài, nhớ lại cảnh Olivia từ sân bay trở về cùng người chồng cũ. Họ ngồi trên chiếc ô tô mui trần màu đỏ, và lái trong tiếng nhạc réo rắt. Họ chỉ đắm đuối nhìn nhau mà không quan tâm đến bất kỳ điều gì khác. Bất cứ ai gặp họ cũng sẽ đều nghĩ họ là một cặp tình nhân. Jack không phải là người sợ thử thách, nhưng anh đủ khôn ngoan để tránh sự thua thiệt - ví dụ như yêu người đàn bà mà người đó vẫn dành tình yêu cho chồng cũ.

“Anh tưởng Stan đã lấy người khác”, Bob nói, quay sang phía Peggy.

“Đúng thế mà”.

“Điều ấy chẳng thay đổi được tình cảm của Olivia đối với anh ta”, Jack khẳng khái.

“Anh đã hỏi cô ấy về chuyện đó chưa?”.

Jack lắc đầu. Anh đổi sang chủ đề khác. “Hai người có tin tức gì của bọn trẻ không?”. Bob và Peggy có hai người con; Hollie, con cả, sống ở Seattle và Marc, con út, đang ở Kansas.

“Chúng đều khoẻ”, Peggy nói. “Anh có tin gì của Eric không?”.

Con trai anh không thèm giữ liên lạc với bố, nhưng anh không hề giận con vì điều đó. Ngay từ lúc Eric sinh ra anh đã không ở bên con, mà cũng chẳng bao giờ động viên về mặt tinh thần. Nên việc nó tỏ thái độ lạnh lùng xa cách anh cũng là điều dễ hiểu.

“Không nhiều lắm”, anh thú nhận.

“Lần cuối cùng anh nói chuyện với thằng bé là khi nào?”

Jack nghĩ lại. Sau bữa tối của họ cùng Olivia, anh đã gọi điện mời Eric tới vịnh Cedar, nhưng con trai anh từ chối, và đưa ra lí do rất hợp lý: cậu ta có hẹn. Đây không phải là lần đầu tiên Eric nhắc tới cô gái cậu ta đang hẹn hò. Shirley hay Shelly - tên cô gái ấy đại loại thế. Thấy Eric khá nghiêm túc trong mối quan hệ này, Jack đã rất vô tâm mắc phải một sai lầm nghiêm trọng, là khuyên Eric rằng đã đến lúc nó nên nghĩ đến chuyện lấy vợ để ổn định cuộc sống. Con trai anh đã nhìn anh với ánh mắt vô cùng giận dữ và thất vọng.

Phản ứng của Eric hoàn toàn có lí do chính đáng. Cậu không còn khả năng làm cha nữa. Hàng đống thuốc phải uống từ hồi còn nhỏ đã khiến cậu bị vô sinh. Cậu thậm chí còn không dám kể cho Shirley... hay Shelly gì đó nghe về điều này vì sợ cô ta thất vọng. Bởi cậu hiểu là cô ta đang rất muốn có một gia đình cùng với những đứa con đáng yêu của riêng mình. Cuộc nói chuyện đã kết thúc ở ký ức không mấy dễ chịu ấy, và từ đó Jack cũng không gọi cho con trai nữa.

Rồi anh sẽ sớm gọi, nhưng anh biết Eric cần thời gian để có thể tha thứ cho những nhận xét bất cần của anh. Anh mong mỗi một lối thoát cho cả hai cha con, chứ không phải là sự sụp đổ nền móng vốn rất mong manh mà anh đã nhọc công xây dựng lên.

“Nửa tiếng nữa bữa tối sẽ sẵn sàng”, Peggy nói, để hai người đàn ông lại với nhau. Một phút sau, cô quay lại mang theo một đĩa sa-lát to.

“Đề tôi giúp”, Jack nói.

“Không cần đâu”. Peggy gạt phăng đề nghị của anh. “Hai anh chơi bài kip-bi đi. Anh Bob đã chờ giờ phút này suốt cả ngày hôm nay đấy”.

Bob đã đặt sẵn bảng ghi điểm trên bàn, và Jack ngồi đối diện với anh, quay lưng ra biển. Anh không muốn bị phân tán bởi khung cảnh tuyệt vời ngoài kia. Bob chơi khá giỏi, đã thế lại còn nhanh và quyết đoán, nên Jack phải hết sức cảnh giác.

“Peggy đang xảy ra chuyện gì vậy?” Jack hỏi sau khi Bob thắng ván đầu tiên.

Bob đặt xấp bài sang một bên rồi với lấy bảy quân bài. “Sao anh lại hỏi thế?”

Jack không biết. Peggy vẫn nồng nhiệt và cởi mở như thường lệ, nhưng anh cảm thấy cô đang có chuyện gì đó.

Mặc dù tỏ ra chăm chú nghiên cứu những quân bài của mình, nhưng Bob vẫn lên quan sát người đàn ông trầm tư đang ngồi đối diện với mình.

“Tệ thế sao?”. Jack đùa.

Bob nhú mày ngượng ngùng.

“Ý tôi là những quân bài ấy”, Jack giải thích.

“Không, không”. Bob cười gượng gạo.

Jack đặt những quân bài sang một bên. “Chuyện của anh và Peg vẫn ổn chứ?”, anh hỏi, giọng đầy lo lắng.

“Sau ba mươi hai năm, anh nghĩ sẽ có chuyện không ổn sao?”

“Tôi không biết nữa”. Anh rất muốn có bằng chứng về một cuộc hôn nhân vững chắc, chỉ để chứng minh rằng chúng vẫn còn tồn tại trong thời buổi của những cuộc ly hôn dễ dàng này. Một cuộc hôn nhân nếu vượt qua được giai đoạn khủng hoảng thì sẽ trở nên bền chặt hơn bao giờ hết. Anh nghĩ đến người vợ cũ - và nghĩ đến Olivia. Anh chưa bao giờ nghĩ về ai với ham muốn mãnh liệt đến thế.

“Jack?”. Giọng Bob phá vỡ dòng suy nghĩ của Jack. Anh ngược lên.

“Anh định nhìn chăm chăm những quân bài cả buổi tối hay định đánh bài đây?”.

“Dĩ nhiên là đánh chứ”.

“Anh đang nghĩ gì à?”. Bob hỏi.

“Nghĩ gì là nghĩ gì?”. Jack nói.

Bob cười lớn, rõ ràng anh có khả năng nhìn thấu tâm tư người khác. “Ví dụ như Olivia”.

Jack nhún vai. “Tôi dễ bị đọc suy nghĩ đến thế sao?”

Bob cười khùng khục. “Không hơn tôi và Peg là bao”

“Không có trục trặc gì, đúng không?”. Jack không muốn nói ra những nghi ngờ của mình, nhưng ý nghĩ về những rắc rối giữa Bob và Peggy cứ đè nặng trong tâm trí anh. Theo anh biết, họ là một cặp vợ chồng đã tìm được hạnh phúc và sự gắn bó với nhau qua ba mươi hai năm. Trong ba mươi hai năm ấy họ đã cùng nhau vượt qua bao khó khăn thử thách.

“Chúng tôi ổn. Còn anh?”

“Tôi không sao, chỉ hơi thất vọng”.

“Về Olivia?”

Jack gật đầu, và không nói gì thêm.

Họ kết thúc ván bài thứ nhất đúng lúc Peggy làm xong bữa tối và sẵn sàng dọn bàn ra. Thức ăn ngon cùng bạn hiền đúng là một điều tuyệt vời. Đó là bữa

ăn ngon miệng nhất của anh trong mấy tuần qua, nhưng Jack khẳng định bạn hiền còn quan trọng hơn cả thức ăn ngon.

Tai nạn trên tàu George Washington đã tạo nên những hàng tít lớn trên các tờ báo quốc gia trong mấy ngày liền. Ngày nào Cecilia cũng liên lạc với Ian. Mấy hôm nay không ngồi vào máy tính nên Cecilia chọn cách viết ra những suy nghĩ của mình. Những lá thư này sẽ phải mất một tuần hoặc lâu hơn mới tới được tay anh, nhưng Ian nói rất muốn được đón nhận tin tức của cô ở bất kỳ hình thức nào. Vì chỉ mất hai buổi để hoàn thành các bài thi cuối kỳ nên Cecilia có trọn một ngày không phải tới trường. Vì chiều muộn mới phải làm nên cô quyết định lên kế hoạch dành cả buổi sáng cho Cathy.

Sau cuộc kiểm tra sức khỏe ở bệnh viện hải quân, vị bác sĩ bảo Cathy rằng thai nhi khỏe nhưng khuyên cô nên thôi công việc thu ngân ở cửa hàng tạp hoá của thị trấn. Đứng suốt tám tiếng một ngày không tốt cho cả cô lẫn đứa con. Vì không muốn liều lĩnh, Cathy ngay lập tức nghe theo lời bác sỹ.

Khi Cecilia tới nhà bạn, cô thấy Carol Greendale và con gái Amanda cũng tới chơi. Cecilia đổi ý và quay đi. Nếu Allison còn sống, con gái của Carol chỉ hơn con bé một hoặc hai ngày tuổi. Cecilia sợ phải gặp đứa trẻ này vì nó nhắc cô nhớ tới con gái bé bỏng của mình.

"Chào Carol", cô nói bằng một giọng thân thiện, giả vờ như mình đang rất vui vẻ. Cô bé Amanda chập chững bước một cách vui sướng quanh căn hộ và khám phá những thứ nhìn thấy, nó với tay lấy cuốn sách trên kệ, hay túm những thứ đồ lặt vặt mà nó nhìn thấy, rồi lúi rúi rời cửa.

"Lại đây, Amanda", Carol gọi, dang tay đón con gái. Đứa trẻ lập tức chập chững bước về phía người mẹ, nó hét lên thích thú.

"Mình vui vì cậu đã đến", Cathy nói, nắm chặt tay Cecilia như thể muốn nói rằng cô hiểu Cecilia đang nghĩ gì.

"Chúng tôi chỉ đang nói về tàu George Washington thôi", Carol giải thích, kéo đứa bé vào lòng.

"Carol vừa báo cho mình một tin mới đây", Cathy nói.

"Tôi vừa được tin họ đang quay trở về", Carol tiết lộ.

"Tàu George Washington sẽ trở về xưởng đóng tàu ở Bremerton ư?". Cecilia muốn chắc chắn không có sự hiểu nhầm nào. Địa điểm sửa chữa con tàu vẫn chưa được quyết định kia mà.

"Đúng!". Cathy vui mừng khẳng định.

"Khi nào họ về tới nơi?". Niềm vui cũng dâng lên trong giọng nói của Cecilia.

"Không lâu đâu".

Cecilia lại cảm thấy tràn đầy hy vọng về cuộc hôn nhân của mình, đặc biệt là sau vài tuần qua. Ngày nào Ian cũng gọi điện về cho cô. Ban đầu, phần lớn cuộc

trò chuyện của họ xoay quanh những câu chuyện bình thường, những thông tin hàng ngày. Nhưng rồi mỗi tuần trôi qua, cả hai đều có chung cảm giác là mình đã sẵn sàng đối mặt và dần vượt qua được nỗi đau khổ của quá khứ, về con gái họ và cái chết của cô bé.

Trong lúc nói chuyện, Cecilia nhận ra cô đã đổ quá nhiều lỗi cho Ian. Cô không có ý đó, nhưng vì quá đau buồn và khổ tâm, cô đã mắng anh không tiếc lời. Lúc đó cô cũng biết thật vô lý, nhưng cô không ngăn nổi những phản ứng ấy. Còn Ian, vì chính bản thân cũng bị sốc, nên anh không thể giúp gì nhiều cho Cecilia. Gần một năm qua, mỗi người đều nhận ra những sai lầm của mình và ý thức được rằng điều đó đã suýt nữa phá hỏng cuộc hôn nhân của họ.

“Đề tôi lấy cho cháu bé chiếc bánh quy”, Cathy vừa nói vừa đi vào trong bếp.

“Không cần đâu”, Carol nói.

“Tôi thích thế mà”.

Cathy nhìn về phía Cecilia.

“Lại giúp mình một tay”, cô nói nhỏ.

Cecilia đứng lên đầy sốt sắng.

Carol có vẻ bối rối và hơi ngại khi thấy Cathy muốn trao đổi riêng với Cecilia. Cecilia cảm thấy không nên, nhưng rõ ràng là Cathy đang có điều quan trọng muốn nói với cô.

“Andrew biết chuyện đứa bé rồi”, Cathy thì thầm ngay khi họ bước vào trong bếp.

“Sao anh ấy lại biết được?”.

“Mình đã nói. Mình cần phải nói. Anh ấy cần biết tại sao mình lại bỏ việc. Mình đã cố tránh sự thật, nhưng bọn mình đã hứa sẽ chẳng bao giờ nói dối nhau, vì thế mình... mình đã giải thích rằng mình có thai”.

“Và?”.

Cathy nhìn chằm chằm xuống sàn nhà. “Anh ấy sợ giống mình, và thấy buồn vì mình đã không nói sớm hơn”.

“Mình chắc chắn anh ấy rất xúc động”.

Cathy gật đầu. “Mình biết. Bọn mình rất muốn có đứa trẻ này”.

Cathy sắp sửa đầm đìa nước mắt và chắc chắn sẽ bật khóc nếu Amanda không la toáng lên. Cô vội vã tìm chiếc bánh quy rồi mang ra phòng khách.

Carol đang thu dọn đồ chơi. “Đến lúc tôi phải về rồi”, cô khẽ nói.

“Chị vừa mới tới mà”, Cathy phản đối.

“Tôi biết... chỉ là...”. Cô liếc nhìn Cecilia, như thể muốn nói Cathy đã có bạn, và rõ ràng cô không được chào đón.

Cathy hiểu ngay, cô lắc đầu. “Hi vọng chị thứ lỗi cho tôi vì đã thiếu tế nhị, nhưng tôi cần cho Cecilia biết một chuyện. Tôi không có ý đuổi chị về”.

“Tôi hiểu”, Carol nói. Cô dang tay đón Amanda, nhưng cô bé lại tránh vòng tay mẹ và chập chững tiến về phía Cecilia. Đứa trẻ chột loạng choạng, theo bản năng Cecilia đưa tay về phía trước. Amanda cười toe toét, nước dãi vương trên cái miệng xinh xắn. Cô bé đứng nhìn Cecilia chằm chằm, đôi mắt lộ vẻ thích thú.

Cecilia bất động, mắt không rời khỏi đứa bé mà lẽ ra trong hoàn cảnh khác cũng có thể trở thành con của cô. Cô bé Amanda đáp lại ánh nhìn, rồi lại toét miệng cười và giơ tay ra như muốn Cecilia bế.

Một cách vô thức, Cecilia cúi về phía trước và bế đứa trẻ lên. Như hiểu được tầm quan trọng của giây phút ấy, Amanda vòng cả hai cánh tay mũm mĩm quanh cổ Cecilia. Cecilia biết cô bé đang rất thích thú, nhưng cô có cảm giác đứa trẻ này cảm nhận được trọn vẹn tình yêu trong trái tim cô dành cho Allison Ôi! Con của cô! Cô sẽ chẳng bao giờ được ôm lại nó trong vòng tay, chẳng bao giờ được hát ru hay hôn tạm biệt nó trước khi đi ngủ nữa.

Cathy và Carol đứng lặng yên trong giây lát, quan sát phản ứng của Cecilia với Amanda. Cecilia nhẹ nhàng hất mấy lọn tóc lưa thưa trước trán đứa trẻ, hôn lên đó, và đặt cô bé trở lại sàn nhà, Amanda loạng choạng, rồi lấy lại thăng bằng bước chập chững về phía mẹ.

“Carol, tôi cũng sẽ cho chị biết điều mà tôi đã nói với Cecilia lúc trước”, Cathy nói. “Tôi... tôi vừa thôi việc. Lý do là tôi đang có thai”.

Mắt Carol sáng ngời. “Tuyệt quá!”. Nụ cười dần tắt khi cô nhận ra cả Cathy và Cecilia đều không vui mừng. “Có chuyện gì thế?”, cô hỏi, hết nhìn người này rồi lại nhìn người kia. “Chị không vui sao?”

Cathy nhanh chóng khẳng định với Carol rằng cô rất vui, nhưng cô giải thích thêm.

“Chỉ là hai lần trước tôi bị sảy thai, nên lần này tôi thấy sợ lắm”.

“Nếu là chị tôi cũng sẽ thế”. Carol đưa chiếc bánh quy cho Amanda; cô bé hài lòng ngồi trên sàn nhà gặm bánh. “Tôi xin lỗi, Cathy. Thậm chí tôi còn chẳng tưởng tượng ra...”

Cô quay sang Cecilia. “Chẳng phải cô cũng vào viện sinh cùng với tôi sao?”, Carol hỏi.

Cecilia gật đầu. “Con gái tôi được đặt tên là Allison”.

“Tôi nhớ. Tôi luôn muốn nói cho chị biết rằng tôi đã cảm thấy buồn như thế nào, nhưng cô... dường như cô không muốn nói chuyện với ai”.

“Giờ tôi thấy hối hận”, Cecilia nói. “Lẽ ra tôi đã có thể có một người bạn như chị”.

“Bản thân tôi cũng thế, lẽ ra tôi cũng đã có một người bạn”, Carol nói.

Cecilia chợt nhận ra một điều rằng: đằng sau các vị anh hùng của quân đội luôn có những người vợ. Nhưng người phụ nữ này - và cô cũng là một người trong số đó - luôn hết mình ủng hộ chồng làm tròn nhiệm vụ với đất nước. Họ chính là nguồn động lực để những người lính hoàn thành trọng trách của mình. Và họ cũng luôn sẵn sàng quan tâm, chia sẻ và bao bọc lẫn nhau.

“Tôi không biết lần mang thai này sẽ như thế nào”, Cathy nói, “nhưng tôi biết tôi và anh Andrew sẽ cùng nhau vượt qua, cho dù có chuyện gì xảy ra chăng nữa”.

Cho dù có chuyện gì xảy ra, Cecilia trầm ngâm. Nếu bạn cô có thể dũng cảm đến thế, thì tại sao cô lại không chứ.

Về nhanh lên, anh Ian, cô cầu mong. Hãy bình an và nhanh chóng trở về.